

Súd: Okresný súd Rimavská Sobota
Spisová značka: 16C/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6918201702
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Petráš Vinczeová
ECLI: ECLI:SK:OSRS:2021:6918201702.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rimavská Sobota v konaní pred sudkyňou JUDr. Katarínou Petráš Vinczeovou, v právnej veci žalobcu Y. H., W.. XX. XX. XXXX, M. F. C. XXXX/XX, XXX XX T. L., Č. C., právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. AŽALTOVIČ & PARTNERS s. r. o., so sídlom Pred poľom 1652, 911 01 Trenčín, IČO: 36 857 882 proti žalovanému K.. Š. Y., W.. XX. XX. XXXX, M. F. K.. Q. XXXX/X, XXX XX C. L., právne zastúpenému Advokátska kancelária Ivan Syrový, s.r.o., so sídlom Kadnárova 83, 831 06 Bratislava, IČO: 47 232 765, o ochrane osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu z a m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1) Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 26. 04. 2018 sa žalobca domáhal určenia, že žalovaný vyhlásením pátrania v SR po žalobcovi z dôvodu potreby zabezpečenia jeho výsluchu v trestnej veci Č.:I.-XXX/RS-C.-XXXX vedenej na Obvodnom oddelení PZ v Rimavskej Sobote pod Č.:I.-XXX/RS-C.-XXXX, ktorá je vedená na základe trestného oznámenia podaného zo strany súdneho exekútora v C. L., a to R. J., neoprávnene zasiahol do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Zároveň sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 1.000,- Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

2) Svoj v žalobe uplatnený nárok žalobca odôvodnil tým, že dňa 27. 01. 2018 sa od svojej pracovníčky dozvedel, že keď sa táto informovala o spôsobe vybavenia ním podaných trestných oznámení v iných trestných veciach, tak jej viacerí vyšetrovatelia uviedli, že je po jeho osobe údajne vyhlásené pátranie v SR z dôvodu potreby zabezpečenia jeho výsluchu v trestnej veci vedenej na Obvodnom oddelení PZ v Rimavskej Sobote pod Č.:I.-XXX/RS-C.-XXXX povereným príslušníkom T. T. F. Š. Y. - žalovaným, ktorá je vedená na základe trestného oznámenia podaného zo strany súdneho exekútora v Rimavskej Sobote, a to R. J.. Žalovanému bola pritom známa adresa trvalého pobytu žalobcu, a teda adresa na doručovanie písomností: Q. XX, XXXX W. E. L., C. republika a tiež mu bol známy kontakt na žalobcom povereného obhajcu R.. R. N.. Vzhľadom k tomu, že na vyššie uvedenej adrese trvalého pobytu si žalobca poštu riadne preberá v spojitosti s tým, že na každé predvolanie jeho obhajca reagoval a jeho neúčast' na výsluchu riadne zdôvodnil, ospravedlnil a doložil lekáorskými správami ošetrujúcich lekárov, považuje žalobca tak údajne vyhlásené pátranie v SR na svoju osobu z dôvodu potreby zabezpečenia výsluchu v uvedenej trestnej veci za nezákonný postup zo strany žalovaného ako povereného príslušníka PZ. Je pritom podľa názoru žalobcu bez významu, že splnomocnil svoju pracovníčku na preberanie pošty na adrese svojho trvalého pobytu a poštu si nepreberá osobne, nakoľko tento postup je zákonom dovolený a možný. Z dôvodu poskytovania potrebnej súčinnosti žalovanému je žalobca toho názoru, že je zrejmé, že výsluchu sa nevyhýbal, ani sa nevyhýba a na tento sa dostaví, ako náhle mu to umožní jeho zdravotný stav podľa vyjadrení ošetrujúcich lekárov. V čase zdravotnej nespôsobilosti žalobca odmietal výsluch

absolvovať a pokiaľ by k nemu aj bol donútený, vypovedať nebude. Žalobca má za to, že žalovaný ako poverený príslušník PZ nie je oprávnený posudzovať jeho zdravotný stav a je povinný rešpektovať ošetrovujúcim lekárom vyslovenú nespôsobilosť účasti na výsluchu. Pokiaľ bol žalovaný toho názoru, že zdravotný stav žalobcu mu umožňuje účasť na výsluchu aj napriek vyjadreniu ošetrojúceho lekára, podľa ktorého tomu tak nie je, mohol nechať prešetriť jeho zdravotný stav na to určenou osobou v zmysle Trestného poriadku. Žalobca ďalej poukázal na to, že žalovaný je povinný postupovať podľa ustanovení Trestného poriadku a tento neumožňuje vyhlásiť pátranie po osobe, ktorej pobyt je známy, keď táto si preberá zásielky jej doručované a na každé predvolanie reaguje prostredníctvom zvoleného obhajcu a svoju neúčasť na úkone riadne a včas ospravedlní a dôvod neúčasti podloží lekárskou správou ošetrojúceho lekára. Trestný poriadok neumožňuje ospravedlniť vyhlásenie pátrania po osobe len preto, že zdravotný stav obvineného dlhodobo neumožňuje účasť na úkone alebo preto, že trestné stíhanie trvá dlhšiu dobu. Pokiaľ takého pátranie, za tohto stavu žalovaný vyhlási, koná podľa názoru žalobcu svojvoľne a nezákonne. Vzhľadom na skutočnosti vyššie uvedené je podľa vyjadrenia žalobcu zrejme, že konanie žalovaného, ktoré je konaním protiprávnym z titulu, že k tomuto neexistuje žiadny zákonný podklad a zároveň je aj zneužitím právomoci verejného činiteľa, zasahuje do jeho osobnostných, predovšetkým do žalobcovej občianskej cti a ľudskej dôstojnosti. Ako vyplýva z právnych noriem Zákona o policajnom zbore, je policajný zbor oprávnený zverejňovať osobné údaje v rozsahu nevyhnutnom na plnenie úloh Policajného zboru na účely trestného konania alebo pri pátraní po osobách. Žalobca sa domnieva, že v súvislosti s uvedeným vyvstáva riziko poškodenia nielen jeho občianskej cti ale aj obchodnej povesti, nakoľko vykonáva rozsiahlu podnikateľskú činnosť, pričom predpokladá, že žiaden z jeho aktuálnych obchodných partnerov nebude požívať dôveru k osobe, na ktorú je vyhlásené policajné pátranie. Rovnako aj zamestnanci žalobcu sú znepokojení uvedenou informáciou, ktorá sa medzi nimi, žiaľ virálne šíri. Žalobca sa taktiež obáva, že konaním žalovaného môže dôjsť aj k zásahu do jeho telesnej integrity a osobnej slobody. Vzhľadom k tomu, že žalovaný mal podľa vyjadrenia žalobcu hrubo zasiahnuť do jeho osobnostných práv, nie je postačujúce zadostučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože mala byť v značnej miere znížená aj jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti, poškodená jeho povesť, v dôsledku čoho sa žalobca voči žalovanému domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to vo výške 1.000,- Eur.

3) Žalovaný sa k žalobe vyjadril vo svojom písomnom podaní doručenom tunajšiemu súdu dňa 06. 08. 2018 (na č. l. 25 a nasl. p. v.). Z hľadiska hmotného práva uviedol, že žalobu považuje v celom rozsahu za nedôvodnú. Pre vznik nároku vyplývajúceho z ochrany osobnosti v zmysle § 13 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje, aby zásah do osobnostných práv bol neoprávnený. V tomto smere je predpokladom pre vznik zodpovednosti zo zásahu do osobnosti človeka protiprávne konanie zo strany žalovaného. Žalovaný poukázal na skutočnosť, že nekonal protiprávne, ale konal v súlade so svojim poslaním a vyhlásením pátrania po žalobcovi si plnil svoje služobné povinnosti. Uviedol, že podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona o PZ, Policajný zbor okrem iného plní aj úlohy spočívajúce v odhaľovaní trestných činov a zisťovaní ich páchatel'ov a v zmysle písm. l) citovaného ustanovenia vykonáva pátranie po osobách. Žalovaný dal do pozornosti, že žalobca je trestne stíhaná osoba a on pôsobí ako poverený príslušník PZ, je teda policajtom podľa Trestného poriadku a náplňou jeho práce je vykonávanie skráteného vyšetrovania. Žalovaný ďalej poukázal na to, že podľa § 9 ods. 1 zákona o PZ má povinnosť v službe v medziach zákona vykonávať služobný zákrok, ak je spáchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Žalobca si nepreberal zásielky adresované mu do vlastných rúk na adrese, ktorú osobitne na to uviedol, a to osobne alebo vôbec. Už 05. 10. 2016 obhajca žalobcu uviedol, že s ním nie je v kontakte a nebol zastihnuteľný na telefónnych číslach. Napokon dňa 30. 07. 2017 bol obhajca žalobcu mailom požiadaný, aby uviedol adresu žalobcu, kde sa teda jeho klient zdržuje, pričom obhajca žalobcu dňa 07. 08. 2017 reagoval tým, že zatiaľ sa mu nepodarilo sa so žalobcom skontaktovať a k jeho pobytu sa nevyjadril. Z uvedeného je podľa názoru žalovaného zrejme, že adresa pobytu žalobcu nebola známa. Taktiež je podľa vyjadrenia žalovaného potrebné poukázať aj na skutočnosť, že podľa § 78 zákona o PZ platí, že za škody spôsobené v súvislosti s výkonom služobnej činnosti policajta zodpovedá štát. Hmotnoprávnu úpravu zodpovednosti za škodu predstavuje zákon č. 514/2003. Z podanej žaloby nie je vôbec zrejme, či sa žalobca obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na Ministerstvo vnútra, čo je hmotnoprávny predpoklad pre vznik nároku. Aj v tomto smere je podľa tvrdenia žalovaného žaloba v celom rozsahu nedôvodná. Taktiež žalovaný poukázal na ustanovenia § 78 ods. 5 zákona o PZ, v zmysle ktorého síce štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta. Žalobca vo vyššie uvedenej veci podal aj trestné oznámenie.

Oznámenie bolo postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté ako nedôvodné v trestnom konaní na inšpekcii Ministerstva vnútra, F. F. pod Č.:L.-XXX/OISS-U.-XXXX. Uvedená skutočnosť podľa názoru žalovaného potvrdzuje to, že konal oprávnene a nekonal protiprávne, tak ako to tvrdí žalobca. Príslušný orgán totiž nezistil dôvod ani na prijatie disciplinárneho opatrenia, teda s postupom žalovaného sa stotožnil a nekonštatoval žiadne porušenie zákona. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca už počas resp. pred skončením skráteného vyšetrovania viackrát namietal postup povereného príslušníka, teda voči osobe žalovaného ohľadne vyhlásenia pátrania, kde dozorujúca prokurátorka OP C. L. svojim uznesením zo dňa 22. 02. 2018 pod číslom X T. XXX/XX/XXXX-XX, ako aj okresný prokurátor OP C. L. zo dňa 06. 03. 2018 pod číslom X T. XXX/XX/XXXX-XX zamietli sťažnosť obvineného, kde obdobne namietal, že bolo po jeho osobe nezákonne vyhlásené pátranie a neboli zistené nedostatky v tomto postupe. Z hľadiska samotného nároku žalobcu žalovaný uvádza, že gro žaloby predstavuje žalobcovo tvrdenie, že žalovaný po pobyte žalobcu v trestnom konaní Č.U.:I.-XXX/RS-C.-XXXX nedôvodne a protizákonne vyhlásil pátranie. Žalovaný pripomína, že v uvedenom trestnom konaní bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre útok na verejného činiteľa. Žalobca mal v trestnom konaní povinnosť podľa § 34 ods. 7 Trestného poriadku uviesť adresu, na ktorej bude preberať písomnosti. Adresa na doručovanie písomností bola podľa oznámenia obhajcu žalobcu zo dňa 14. 11. 2016 v C., pričom obhajca v predmetnom oznámení deklaroval, že jeho klient si bude v rámci predmetného trestného konania preberať všetky písomnosti, pričom tomu tak nebolo. Teda nebola známa adresa na doručovanie písomností a preto bolo potrebné vyhlásiť pátranie po pobyte žalobcu. Vyhlásenie pátrania predstavovalo podľa názoru žalovaného minimálny zásah do práv žalobcu, keďže okrem vyhlásenia pátrania Trestný poriadok umožnil na žalobcu vydať zatýkací rozkaz, avšak k danému kroku žalovaný nepristúpil (žalovaný nepodal podnet prokurátorovi na jeho podanie). Ďalej žalovaný poukázal na tú skutočnosť, že medzi tvrdým protiprávnym zásahom do osobnostných práv žalobcu a konaním žalovaného absentuje príčinná súvislosť. Je zrejme, že dôvodom vyhlásenia pátrania po pobyte žalobcu bolo predovšetkým jeho správanie, pokiaľ by preberal písomnosti riadne a včas, žalovaný by pátranie určite nevyhlasoval. Žalovaný ohľadom lekárskeho správ predkladaných žalobcom lekármi v SR uviedol, že keď boli tieto osoby dotazované, aby sa vyjadrili k zdravotnému stavu žalobcu uvádzali, že do úvahy prichádza výsluch žalobcu. Lekárske správy predkladané z Č. E. C.Ú. však nebolo možné týmto spôsobom overiť, resp. požiadať o vyjadrenie lekára v zahraničí. Tento postup sa žalovanému javil od začiatku ako účelový v snahe vyhnúť sa výsluchu. Žalobcu sa nepodarilo vypočuť od vznesenia obvinenia, teda od konca mája 2016. Stále boli predkladané ospravedlnenia ohľadne zlého zdravotného stavu obvineného (žalobcu), pričom z výpisu z evidencie priestupkov je zrejme, že žalobca sa pohyboval všade po Slovensku a bol riešený za priestupky. Z hľadiska samotného nároku žalovaný taktiež poukázal na tú skutočnosť, že žalobca v žalobe neuvádza žiaden konkrétny následok, vôbec nešpecifikuje v čom spočíval neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv, resp. v čom sa prejavil. Záverom svojho vyjadrenia k žalobe žalovaný poukázal na to, že ak by žalobca od počiatku trestného konania riadne spolupracoval, účelovo by nepredkladal PN na každé predvolanie a po vznesení obvinenia by sa dostavil k výsluchu, tak po jeho osobe by nebolo vyhlásené pátranie. Uvedené trestné konanie sa z týchto príčin naťahovalo neúmerne dlho, od vznesenia obvinenia po výsluch samotného žalobcu prešlo cca 20 mesiacov, pričom skrátené vyšetrovanie sa má podľa § 203 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ukončiť spravidla do 2 mesiacov po vznesení obvinenia. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

4) Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril vo svojom doručenom tunajšiemu súdu dňa 13. 03. 2019 (na č. I. 48 p. v.). Uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie žalovaného o nepreberaní zásielok na ním oznámenej adrese Q. XX, XXXX W. E. L.. Na tejto adrese si žalobca preberal zásielky osobne alebo ich preberala ním splnomocnená osoba. Žalovanému bola táto adresa trvalého pobytu žalobcu pre doručovanie písomností známa. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalovaného, že adresa pobytu žalobcu nebola žalovanému známa. Vyhlásenie pátrania po jeho osobe považuje žalobca zo strany žalovaného za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv. Rovnako nie je podľa vyjadrenia žalobcu pravdivé ani tvrdenie o vyhýbaní sa výsluchu, a navyiac to nič nemení na povinnosti vyhlásiť pátranie žalovaným pri splnení zákonných podmienok pre tento úkon. Už samotné vyhlásenie pátrania po žalobcovi zasahuje do jeho osobnostných práv a bezpochyby je vnímané ktoroukoľvek treťou osobou negatívne.

5) Neskôr elektronickým podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 28. 03. 2019 (na č. I. 54 p. v.) sa žalovaný vyjadril k vyjadreniu žalobcu zo dňa 08. 03. 2019. Poukázal na to, že žalobca sa v predmetnom vyjadrení venoval predovšetkým okolnostiam o preberaní zásielok na adrese U. C. a popieraní, že by z jeho strany bola nejaká snaha o vyhýbanie sa výsluchu v trestnom konaní. Takisto

prezentoval názor, že už samotné vyhlásenie pátrania po žalobcovi zasahuje do jeho osobnostných práv a je vnímané kýmkoľvek negatívne. Tieto argumenty žalobcu sú podľa názoru žalovaného aj bez ďalšieho bezpredmetné, nakoľko žalobca v prvom rade nesplnil podmienky konania, a to najmä čo sa týka pasívnej vecnej legitímácie. Ako už žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 03. 08. 2018 uviedol, podľa § 78 ods. 5 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore, štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta. Znamená to, že pokiaľ vezmeme do úvahy, že konaním žalovaného vznikla žalobcovi škoda, ktorú je potrebné za daných okolností chápať v širšom rozsahu ako ujmu v nemajetkovej sfére žalobcu, žalobca je oprávnený žiadať náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Žalobca si za žiadnych okolností nemôže civilnou žalobou nárokovat' náhradu za nemajetkovú ujmu priamo voči žalovanému ako fyzickej osobe, nakoľko žalovaný pri plnení služobných úloh nekoná vo vlastnom mene. Žalovaný pri vyhlásení pátrania postupoval v zmysle zákona a tiež podľa nariadenia ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 53/2007 o postupe pri pátraní po osobách a veciach, teda vyhlásenie pátrania nebolo vlastnou aktivitou žalovaného ale postupom v zmysle princípu legality. Zároveň ani nedošlo k splneniu podmienky pre neuplatnenie § 78 ods. 5 zákona o policajnom zbore v zmysle druhej časti tohto ustanovenia. Odhliadnuc od vyššie uvedeného nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného, žalobca je v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy povinný preukázať protiprávne konanie, vzniknutú škodu a príčinnú súvislosť medzi nimi. Žalobca doposiaľ v konaní neprodukoval vôbec žiadne dôkazy, pretože celá jeho žaloba je založená na ničím nepodložených tvrdeniach o nezákonnosti vyhlásenia pátrania, či vzniknutej nemajetkovej ujme, čo možno podľa názoru žalovaného vyhodnotiť ako neunesenie dôkazného bremena a s tým spojené zamietnutie žaloby. Žalobca je povinný označiť a predložiť súdu dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, nakoľko všetky považuje žalovaný za sporné, pretože pri odhliadnutí od nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, podľa jeho názoru nedošlo k žiadnemu protiprávnemu konaniu a súčasne nevznikla v sfére žalobcu žiadna ujma. Bez ďalšieho preukázania žalobcovho nároku je podľa žalovaného nutné považovať žalobu za neopodstatnenú. V nadväznosti na uvedené, žalovaný navrhol, aby súd žalobu zamietol a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6) Súd dňa 12. 06. 2019, pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu.

7) Súd rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 16C/10/2018-117 zo dňa 12. 06. 2019 tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dôvodom zamietnutia žaloby bol najmä názor súdu o tom, že žalovaný nebol v danom súdnom spore pasívne legitimovaný. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č. k. XXCo/XXX/XXXX-XXX zo dňa 20. 02. 2020 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia sa uvádza, že odvolací súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu v otázke pasívnej legitímácie, ktorú okresný súd posúdil predčasne. V prejednávanej príhode bolo teda po zrušení a vrátení veci úlohou okresného súdu sa prioritne zamerať na odstránenie vady žaloby, a to označenia žalovaného, ktorá vada je odstrániteľnou tak, aby bolo zrejmé, koho žalobca žaluje. Následne mal okresný súd po tom, ako sa ustáli, kto vystupuje na strane žalovaného, vyhodnotiť vykonané dôkazy, a len v tom prípade, ak dospeje k záveru, že k žalobcom tvrdenému zásahu do jeho osobnostných práv došlo konaním žalovaného pri plnení jeho služobných povinností, vyhodnotiť či na strane žalovaného je daná pasívna legitímácia. Len v prípade, ak okresný súd dospeje k tomu, že žalovaný je v konaní pasívne vecne legitimovaný ako fyzická osoba a z jeho strany došlo k žalobcom tvrdenému zásahu do osobnostných práv žalobcu v dôsledku jeho excesu, teda nie pri plnení jeho služobných povinností, len v takom prípade bola okresnému súdu určená povinnosť skúmať, či zásah tvrdený žalobcom je zásahom protiprávnym, či na strane žalobcu došlo k vzniku ujmy a či existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a ujmu na strane žalobcu.

8) Vzhľadom na záväzný právny názor odvolacieho súdu, súd prvého stupňa vec opätovne prejednal a rozhodol o nej. Súd pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorý súhlasil aby súd danú vec prejednal v ich neprítomnosti.

9) Na pojednávaní konanom dňa 08. 09. 2021 sa vyjadril iba právny zástupca žalovaného, ktorý v prvom rade prejavil svoj názor k otázke k pasívnej legitímácie žalovaného. Uviedol, že pokiaľ žalobca tvrdí, že je daná pasívna legitímácia žalovaného, je nutné poukázať na konkrétny dôkaz, resp. na normu procesného alebo hmotného práva, ktoré by jeho tvrdenie potvrdili. Rovnako žalobca hodnoverným

spôsobom v žalobe neuviedol, akým konkrétnym spôsobom malo dôjsť k značnej miere k zníženiu dôstojnosti žalobcu, resp. k zníženiu dôstojnosti v spoločnosti tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 13 ods. 1 OZ, aby si mohol nárokovat' náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. V druhom rade, právny zástupca žalovaného poukázal na ustanovenie § 78 ods. 5 Zákona o policajnom zbore, kde je uvedené, že štát zodpovedá aj za škody spôsobené policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh v policajnom zbore. Žalovaný pri výkone svojej právomoci ako verejný činiteľ postupoval v súlade so zákonom a rovnako aj v súlade s nariadením MV SR č. 53/2007 o postupe pri pátraní o osobách a veciach. Žalobca dôkazné bremeno neunesol, nakoľko nepoukázal na žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by mali byť excesom zo strany žalovaného, pričom žalobca je povinný preukázať protiprávne konanie, vzniknutú škodu a príčinnú súvislosť medzi nimi. K uvedenému zo strany žalobcu nedošlo. Ďalej odcitoval ustanovenia z uvedeného nariadenia, a to konkrétne ustanovenie článku 1 ods. 8 podľa ktorého „za výkon pátrania po osobách a veciach a jeho výslednosť zodpovedajú riaditelia útvaru policajného zboru“, ďalej článok 6 ods. 2 v zmysle ktorého „pátranie po osobách a veciach vyhlasujú odbory kriminálnej polície alebo odbor pátrania prezídia“, ako aj na čl. 6 ods. 6 daného nariadenia podľa ktorého „vyšetrovateľ alebo poverený policajt skráteného vyšetrovania predloží žiadosť o pátranie po obvinenom alebo po pobyte osoby až po neúspešných úkonoch smerujúcich k jeho predvolaniu a predvedeniu prostredníctvom základného útvaru policajného zboru v mieste trvalého bydliska“ a záverom na čl. 6 ods. 12 nariadenia, v zmysle ktorého „vyhlasujúci útvar, ktorý vyhlásil pátranie po osobách a veciach ako prvý zodpovedá za jeho priebeh a rozpracovanie“. Poukázaním na uvedené ustanovenia nariadenia právny zástupca žalovaného dal do pozornosti súdu to, že žalovaný ako policajt sám nevyhlasuje pátranie po osobách, ale podáva na vyhlásenie žiadosť, ktorá je následne schválená, a až samotný útvar vyhlasuje pátranie. Je teda zrejmé, že nemohlo ísť o exces, nakoľko proces o vyhlásenia pátrania prešiel riadnym procesom, ktorý bol schválený útvárom. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, právny zástupca žalovaného navrhol žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10) Súd vykonal vo veci dokazovanie oboznámením sa so žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 26. 04. 2018, vyjadrením žalovaného k žalobe zo dňa 03. 08. 2018, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 08. 03. 2019, vyjadrením žalovaného k vyjadreniu žalobcu zo dňa 28. 03. 2019, odvolaním žalobcu voči rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 12. 06. 2019, vyjadrením žalovaného k odvolaniu žalobcu zo dňa 26. 08. 2019, vyjadrením žalobcu k vyjadreniu žalovaného zo dňa 26. 08. 2019 vo vzťahu k odvolaniu žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. XXC/XX/XXXX-XXX zo dňa 12. 06. 2019, vyjadrením žalovaného k vyjadreniu žalobcu zo dňa 08. 10. 2019, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. XXCo/XXX/XXXX-XXX zo dňa 20. 02. 2020, opravou žaloby zo dňa 03. 06. 2020 z č. I. 190, uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota č. k. 2Pv/155/16/6609-61 zo dňa 06. 03. 2018, uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota č. k. XPv/XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 22. 02. 2018, vyšetrovacím spisom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky sp. zn. Č.:L.-XXX/OISS-U.-XXXX, ako aj žiadosťou právneho zástupcu žalobcu o ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní zo dňa 07. 09. 2021 a poverením právneho zástupcu žalovaného zo dňa 27. 08. 2021, pričom zistil nasledovný skutkový a právny stav:

11) Z uznesenia Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota č. k. XPv XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 22. 02. 2018 (na č. I. 209 a nasl. p. v.) vyplýva, že prokurátorka Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota, R.. E. V. sa v trestnej veci obvineného Y. H. (žalobcu v tomto súdnom spore) podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku v spojení s 31 ods. 1 Trestného poriadku nevyhlásila z úkonov trestného konania. Z odôvodnenia predmetného uznesenia súd zistil, že poverený príslušník PZ (žalovaný v tomto súdnom spore), Obvodné oddelenie PZ Rimavská Sobota dňa 04. 04. 2016 začal podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci prečinu útoku na verejného činiteľa na tom skutkovom základe, že dňa 04. 04. 2016 v čase od 12.45 hod. do 12.57 hod. v C. L., W. G. V.. Y. Č.. XXX, v priestoroch kancelárie súdneho X. R.. K.. R. J. T., v súvislosti s exekučným konaním sp. zn. X. XXX/XXXX počas dražby nehnuteľnosti, pristúpil k súdnemu exekútorovi, ktorému sa vyhrážal so slovami, že už dávno mu chcel rozbiť papuľu, že sa ho nebojí, rozkope mu hlavu aj zadok, zlikviduje ho nielen tým, že príde o licenciú ale aj fyzicky, počas čoho ho obliat doposiaľ neustálenou tekutinou z plastovej fľaše s nápisom „Mlieko“ a následne mu vynadal a povedal mu, že mu to zráta, pričom tak konal v úmysle zastaviť dražbu predmetnej nehnuteľnosti. Uznesením Obvodného oddelenia PZ Rimavská Sobota Č.: I.-XXX/RS-C.-XXXX zo dňa 29. 05. 2016 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie Y. H. za prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Na základe

preskúmania uznesenia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia neboli zistené hmotnoprávne a procesné pochybenia. Obvinený v písomnom podaní, ktoré označil ako námietku zaujatosti voči dozorcujúcej prokurátorky ako jeden z dôvodov zaujatosti prokurátorky R.. E. V. uviedol, že po jeho osobe bolo vyhlásené pátranie v Slovenskej republike z dôvodu zabezpečenia výsluchu v trestnej veci Č.U.: I.-XXX/RS-C.-XXXX zo strany povereného príslušníka PZ, a to aj napriek tomu, že na adrese trvalého pobytu Q. XX, XXXX W. E. L., C. si poštu riadne preberá, na každé predvolanie jeho obhajca reagoval a neúčast' na výsluchoch ospravedlnil a riadne odôvodnil. Z týchto dôvodov postup zo strany povereného príslušníka PZ obvinený považoval za nezákonný. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že aj splnomocnený zástupca obvineného R.. R. N. nebol v kontakte so svojim klientom, nevedel kde sa zdržiava, nepodarilo sa mu s ním skontaktovať, lebo sa mal W. U. M., U. Č. C. E. E. U. C.. Poverenému príslušníkovi PZ uviedol svoje telefonické kontaktné adresy, na číslach ktorých nebol zastihnutý, nebolo možné sa mu dovolať a dohodnúť termín výsluchu. R.. R. N. urobil oznámenie o trvalom pobite obvineného za účelom doručovania písomností v trestnom konaní na adresu Q. XX, XXXX W. E. L., C., v zmysle uvedenej adresy boli obvinenému doručované písomnosti, ktoré na uvedenej adrese preberala iná osoba, o čom svedčili aj doručky vo vyšetrovacom spise. Vzhľadom k tomu bolo po obvinenom vyhlásené pátranie.

12) Z uznesenia Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota č. k. XPv XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 06. 03. 2018 (na č. l. 204 a nasl. p. v.) súd zistil, že Okresný prokurátor v C. L. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť obvineného Y. H., ktorú podal proti uzneseniu prokurátorky I. T. C. L., R.. E. V. sp. zn. X T. XXX/XX/XXXX-XX zo dňa 22. 02. 2018, ktorým podľa § 32 ods. 3 Tr. poriadku v spojení s § 31 ods. 1 Tr. poriadku sa nevyhlásila z úkonov trestného konania proti obvineného Y. H., lebo nie je dôvodná. Z obsahu odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že čo sa týka námietky obvineného, že bolo nezákonne vyhlásené pátranie po jeho osobe povereným príslušníkom PZ, k tomu R.. E. V. konštatovala, že ani obhajca obvineného R.. N. nevedel na dotazy povereného príslušníka PZ zistiť, kde sa nachádza obvinený, či U. M., Č. U. Č. C., Č. U. C., nebol zastihnutý na kontaktnom telefónnom čísle, pričom zásielky zasielané na miesto posledného pobytu obvineného preberala iná osoba ako obvinený, o čom svedčia doručky vo vyšetrovacom spise. Obvinený svoju neúčast' na úkonoch ospravedlňoval svojim zlým zdravotným stavom. K čomu predkladal aj príslušné lekárske potvrdenia, ktoré boli zo strany povereného príslušníka PZ akceptované a následne poverený príslušník PZ 11. 04. 2017 pre neprítomnosť obvineného trestné stíhanie prerušil. Následne dňa 13. 02. 2018 poverený príslušník PZ pokračoval v trestnom stíhaní obvineného, pričom dňa 13. 02. 2018 bol obvinený vypočutý a pri výsluchu predložil lekársku správu, podľa ktorej nie je schopný výsluchu, pričom k zlepšeniu zdravotného stavu malo dôjsť do mesiaca máj - jún 2018, kedy má byť jeho liečba ukončená. Obvinený do spisu predkladal lekárske správy z psychiatrickej ambulancie, ktorá skutočnosť sama osebe už mala upriamiť pozornosť povereného príslušníka PZ na to, aby objektivizoval zdravotný stav obvineného, a to vypracovaním znaleckého posudku, či ním predkladaná lekárske správy vyjadrujú skutočne objektívny stav u obvineného, a či jeho zdravotný stav skutočne znemožňuje účasť na úkonoch v plnom rozsahu. Keďže dozorcujúca prokurátorka R.. E. V. v postupe a rozhodnutí povereného príslušníka PZ nezistila žiadne pochybenie a ani ona sa vo veci necítila byť zaujatá, v súlade s Trestným poriadkom rozhodla o svojom nevyhlásení sa z úkonov trestného konania.

13) Uznesením Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, úrad inšpekčnej služby, odbor inšpekčnej služby Stred č. Č.U.:L.-XXX/OISS-U.-XXXX A. H. XX. XX. XXXX (na č. l. 128 a nasl. vyšetrovacieho spisu č. Č.U.:L.-XXX/OISS-U.-XXXX) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vec podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa podľa trestného oznámenia Y. H., bytom Q. XX, XXXX W. E. L., C. C., mal dopustiť príslušník PZ W.. K.. Š. Y., Č.: XXXXXX, služobne zaradený vo funkcii starší referent - poverený príslušník na I. I. T. C. L. odboru poriadkovej polície I. C. T. U. C. L. tým, že v služobnom obvode I. C. T. U. C. L. v priebehu trestného konania vedeného na I. I. T. C. L. pod Č.U.:I.-XXX/RS-C.-XXXX mal vyhlásiť pátranie po osobe Y. H. v rámci L. C., napriek tomu, že mu mala byť známa adresa jeho trvalého pobytu, a teda adresa na doručovanie písomností, mal mu byť známy kontakt na povereného obhajcu R.. R. N., zásielky si mal riadne Y. H. preberať, na každé predvolanie mal zvolený obhajca reagovať, neúčast' na výsluchu riadne zdôvodniť, ospravedlniť a doložiť lekárske správy od ošetrovateľov, odmietnutá, nakoľko nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že príslušník PZ W.. K.. Š. Y. pri plnení služobných povinností nevykonával svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu úmysle spôsobiť škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Z vykonaného dokazovania bolo zrejmé, že menovaný príslušník PZ sa pri výkone svojich povinností a

právomoci, vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré uvádzal oznamovateľ, nedopustil takého konania, ktoré by bolo v rozpore s platnými právnymi predpismi a mohli by zakladať jeho prípadnú trestnoprávnu zodpovednosť, resp. zodpovednosť za prípadné disciplinárne previnenie. Úkonmi doplnenia trestného oznámenia v súlade s § 196 ods. 2 Trestného poriadku bolo dostatočne preukázané, že konanie W. K. Š. Y. nevykazovalo žiadne znaky protiprávneho konania, ktoré by napĺňalo zákonné znaky trestného činu ktoré by bolo možné subsumovať pod niektorú skutkovú podstatu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

14) Podľa § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

15) Podľa § 2 ods. 1 písm. l) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, policajný zbor vykonáva pátranie po osobách a pátranie po veciach.

16) Podľa § 78 ods. 5 vyššie citovaného zákona, štát zodpovedá aj za škody spôsobené Policajným zborom alebo policajtmi v súvislosti s plnením ich úloh ustanovených týmto zákonom; to neplatí, ak k spôsobeniu škody došlo v dôsledku protiprávneho konania osoby alebo oprávneného zákroku policajta.

17) Okresný súd sa po vrátení veci odvolacím súdom prioritne zameril na odstránenie vady žaloby, a to označenia žalovaného, a preto žalobcu uznesením č. k. 16C/10/2018-180 zo dňa 28. 04. 2020 podľa ustanovenia § 129 ods. 1 CSP vyzval na opravu označenia žalovaného tak, aby toto označenie malo všetky náležitosti obsiahnuté v zákonom ustanovení § 133 CSP. Na základe opravy označenia žalovaného zo dňa 03. 06. 2020 (na č. I. 190 p. v.) sa súd ustálil na tom, že žalovaný v prejednávanej veci vystupuje ako fyzická osoba.

18) Žalobca v žalobe uviedol, že konanie žalovaného považuje za svojvoľné, nezákonné a výslovne ho označil ako „exces“. Tak ako to vo svojom uznesení č. k. XXCo/XXX/XXXX-XXX zo dňa 20. 02. 2020 (v bode 22) konštatoval aj odvolací súd, predpokladom úspešnosti uplatnenia práva na ochranu osobnosti je totiž nielen zistenie, že žalobca je fyzickou osobou, ktorej osobnostné práva boli porušené alebo ohrozené, ale rovnako tiež zistenie, že žalovaný sa dopustil toho konania, ktoré žalobca v konaní skutkovo vymedzil a považoval za zásah do jeho chránených osobnostných práv. Obe zisťovania sú súčasťou skúmania, kto je v tom-ktorom konaní vecne legitimovaný. Ak bezprostredným pôvodcom zásahu do osobnosti bola fyzická osoba, ktorá bola právnickou osobou použitá na výkon jej činnosti, treba vyriešiť otázku, či konanie tejto osoby je zásahom, za ktorý nesie zodpovednosť ona sama, teda bezprostredne konajúca fyzická osoba, alebo táto právnická osoba.

19) Okresný súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že zo strany žalovaného došlo k vyhláseniu pátrania v SR po žalobcovi v súlade s plnením jeho služobných povinností, teda nejednalo sa z jeho strany o tzv. exces. Aj podľa záveru vysloveného v rozsudku W. L. Č. C. sp. zn. XX Z. XXXX/XXXX zo dňa 3. 10. 2011, „pokiaľ bol neoprávnený zásah do osobnosti spôsobený niekým, kto bol použitý právnickou osobou či inou fyzickou osobou k realizácii jej činnosti, postihujú v rámci analógie § 420 ods. 2 v spojení s § 853 Občianskeho zákonníka občianskoprávne sankcie podľa § 13 Občianskeho zákonníka samotnú právnickú či fyzickú osobu, lebo neoprávnený zásah sa pričíta (výlučne) tejto samotnej právnickej či fyzickej osobe. Zamestnanec prípadne iná použitá osoba nezodpovedajú osobne priamo postihnutej fyzickej osobe, ale len tej právnickej či fyzickej osobe, ktorá ich pri svojej činnosti použila.“ V tomto rozhodnutí sa Najvyšší súd Českej republiky zaoberal aj otázkou priamej zodpovednosti zamestnanca, pričom uviedol: „Len vo výnimočnom prípade, t.j. keby správanie zamestnanca právnickej prípadne fyzickej osoby bolo nutné vzhľadom k okolnostiam prípadu kvalifikovať ako vybočenie (exces) z realizácie činnosti právnickej či fyzickej osoby, ktorá bola touto právnickou či fyzickou osobou pri ich činnosti použitá, bola by postihnutá občianskoprávnymi sankciami podľa § 13 Občianskeho zákonníka voči postihnutej fyzickej osobe priamo táto použitá osoba, spravidla zamestnanec. Z činnosti právnickej či fyzickej osoby nevybočuje každé správanie zamestnanca, ktorým spôsobil nemajetkovú ujmu na

osobnosti dotknutej fyzickej osoby, a to ani také, ktoré by sa stalo v stave opitosti alebo malo dokonca povahu trestného činu. Inak povedané, z medzi plnenia úloh organizácie (z medzi plnenia pracovných úloh a priamej súvislosti s ním) nevybočuje taká činnosť zamestnanca, ktorá nepostráda miestny, časový a vecný (vnútorný) vzťah k plneniu úloh organizácie (k plneniu pracovných úloh). Priama zodpovednosť tzv. použitej osoby nastupuje v prípade, keby spôsobila inému ujmu síce v rámci dohodnutej či stanovenej činnosti, ale svojím konaním výlučne sledovala záujmy či potreby vlastné alebo tretích osôb.“ Vykonaním dokazovaním súd zistil, že zásah tvrdený žalobcom zo strany žalovaného vyplýval z jeho náplne práce, teda z plnenia úloh pre právnickú osobu - jeho zamestnávateľa, pričom žalovaný pri plnení služobných povinností postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a nariadenia MV SR č. 53/2007 o postupe pri pátraní po osobách a veciach (viď citáciu nariadenia, ktorá odznela na pojednávaní vo veci samej), svojím konaním nesledoval svoje záujmy, či potreby, resp. potreby a záujmy iných osôb. Tým, že žalovaný vyhlásil pátranie na žalobcu neporušil svoje povinnosti, keďže postupoval v rozsahu svojich kompetencií daných mu zákonom. O uvedenom svedčí aj obsah vyššie citovaných uznesení Okresnej prokuratúry Rimavská Sobota a Ministerstva vnútra Slovenskej republiky. Žalobca v danom súdnom spore nepreukázal, že by sa žalovaný mal pri výkone svojich pracovných povinností dopustiť excesu, teda takého postupu, ktorý by zjavne vybočoval z rámca jeho oprávnení policajta. Na strane žalovaného tak nie je daná pasívna legitímácia ako fyzickej osoby, keďže z jeho strany nedošlo k žalobcom tvrdenému zásahu do jeho osobnostných práv v dôsledku excesu a preto súd žalobu žalobcu zamietol. Jediným subjektom zodpovedným za prípadný neoprávnený zásah objektívne spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu na strane žalobcu mohol byť zamestnávateľ žalovaného. Vzhľadom na záver okresného súdu o nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného sa súd už ďalej nezaoberal skúmaním, či zásah tvrdený žalobcom bol zásahom protiprávnym, či na strane žalobcu došlo k vzniku ujmy a či existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a ujmom na strane žalobcu (viď bod 27 uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 12Co/220/2019-168 zo dňa 20. 02. 2020).

20) Na záver súd ohľadom námietky zaujatosti predloženej právnym zástupcom žalobcu dňa 12. 06. 2019 uvádza, že má za to, že táto námietka nespĺňala náležitosti v zmysle § 52 CSP, konkrétne žalobca nepredložil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, preto na ňu súd neprihliadal a nepredložil ju nadriadenému súdu na rozhodnutie. Na okraj zákonná sudkyňa iba konštatuje, že k žalovanej strane nemá žiadny vzťah, teda nie je splnená podmienka na vylúčenie sudcu upravená v § 49 CSP. Vo vzťahu k plnomocenstvám udeleným právnym zástupcom sporových strán súd konštatuje, že tieto boli do súdneho spisu predložené v súlade s ustanoveniami CSP a zákonom č. 305/2013 Z. z. (viď č. I. 191 a nasl. p. v.).

21) Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22) Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí ktorým sa konanie končí.

23) O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní mal žalovaný plný úspech, keďže žalobcom podaná žaloba bola zamietnutá a preto mu súd vo výroku tohto rozhodnutia priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Pokiaľ sa oprávnená osoba účinne vzdala odvolania, odvolanie už nemôže neskôr podať.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody podľa § 365 CSP) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolaie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Odvolaie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP) .

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie.